Lisbeth Pahnke

En seger för Britta och Silver

SAGA
EGMONT

Lisbeth Pahnke

En seger för Britta och Silver

SAGA
EGMONT

Lisbeth Pahnke

EN SEGER FÖR BRITTA OCH SILVER

SAGA EGMONT

En seger för Britta och Silver
Copyright © 1974, 2018 Lisbeth Pahnke och Lindhardt og Ringhof Forlag A/S
All rights reserved
ISBN: 9788711520611

1. E-boksutgåva, 2018
Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-koncernen

Brevet

”Nu får ni vara extra noga med att torka ur karlederna”, sa jag, när flickorna ställde upp hästarna utanför ridskolestallet och satt av efter fredagkvällens sista lektion. ”Dom är ganska leriga på benen.”

”Det är jag också!” klagade Cilla. ”För att inte tala om byxbaken…”

”Ja, tänk att du alltid ska välja det lerigaste stället när du flyger av!” retades hennes kamrat Lotta, medan hon drog upp stigbyglarna på den bastanta fjordingen Skarpheden, som hon hade ridit.

”Välja!” muttrade Cilla och drog tyglarna över huvudet på den brunochvitfläckiga korsningsponnyn. ”Man har inte en chans att välja när man rider Billy! Han precis bara exploderade, när Mikene började med sina brallar utanför paddocken!”

”Skyll på oss du bara!” skrattade Kicki, som just då kom ridande i skritt nerifrån sandplanen på sitt fullblodssto. ”Och jag som tyckte att Mikene skötte sig riktigt hyfsat idag.”

”Britta, du har inte en tjugofemöring att låna mig?” bad Cilla. ”Jag måste ringa hem och be att dom kommer och hämtar mig. Jag råkade liksom spräcka byxorna, när jag skulle sitta upp igen…”

Hon avbröts av de andras hjärtlösa skratt.

”Så går det när man rider i världens tajtaste jeans”, pikade Marie stillsamt. Hon hade ridit Organdie igen, för första gången på länge och det hade gått bra. Marie var lycklig och lättad.

Jag plockade upp en tjugofemöring till den nyuppsatta telefonautomaten i sadelkammaren och gav till Cilla.

”Marie, kom ihåg att linda bakbenen på Organdie”, sa jag sedan, ”och Lord Peter ska svampas av på ryggen…”

Flickorna började leda in hästarna i stallet och jag vände mig till Kicki.

”Fullblod!” sa jag och skakade bekymrat på huvudet bara för att reta henne, men hon tog inte åt sig.

”Det är bäst att du skyndar dig!” sa hon bara. ”Annars missar du tåget.”

Jag kilade iväg in till mig. Den hemtrevliga lilla stugan där jag bodde stod på ridskolans tomt. Det var nära och bra att bo där, när man arbetade som ridlärare i klubben. Jag slängde mig ner på en köksstol och började slita av mig mina leriga gummistövlar och ångrade att jag inte gett mig tid till att spola av dem under vattenkranen i stallet.

Det kändes tomt och konstigt, när inte Skuffen kom svansande mot mig i dörröppningen. Skuffen, min lilla hundvalp, skulle vara hos Lasse som ägde hans mamma, schäfertiken Golden, hela helgen.

Packat hade jag redan gjort. Jag tvättade mig snabbt, drog på mig ett par rena manchesterjeans, en skjorta och en ny skön collegetröja – det enda nya i klädväg som jag köpt på länge. Jag övervägde om jag skulle fläta håret eller ha det hängande. Det började bli riktigt långt, och i ridskolan hade jag för det mesta hästsvans, för det var enklast och bekvämast. En snabb blick på klockan talade

om att jag nog inte hade tid med några flätor. Jag tog några rejäla tag med borsten, slängde på mig jackan och sedan var jag klar att åka.

Silver, min welshponny, var ensam ute i ponnyhagen. Kvällarna började bli varma nu, och jag ville att han skulle vara ute så mycket som möjligt. Han stod där vid stängslet, en ljusgrå ganska lerig figur (för han hade just rullat sig), hängde lite med huvudet och vilade ett bakben. Det var en skön kväll, och egentligen hade jag ingen större lust att fara därifrån precis då.

På ängarna bakom hagen stack den första vårgrönskan försiktigt upp, och lite längre bort stod granskogen tyst och hemlighetsfull i skymningen.

Det lyste i ridskolestallets fönster, några av flickorna hade dröjt sig kvar. De var ju lediga från skolan nästa dag. De satt väl och pratade inne i sadelkammaren, eller kanske de stod och hängde hos någon av ponnyerna och väntade på att Kicki skulle börja med kvällsutfodringen.

Silver hörde när jag kom, han spetsade sina små öron och tog ett par steg mot grinden. Han väntade sig nog att jag skulle ta in honom, men det hade jag inte tid med. Ann hade lovat göra det lite senare.

”Sköt dig nu, gubben”, sa jag lågt och började klia honom i manen. Jag visste precis var han tyckte om att bli kliad, och snart började det rycka i underläppen på honom. Det såg roligt ut. Så brukade han alltid göra, när det kändes riktigt skönt.

”Och smit inte över till grannarna nu, medan jag är borta!” förmanade jag.

”Britta! Snurra på lite nu!” ropade Kicki och tittade på klockan. Hon stod vid bilen och väntade otåligt. ”Tåget väntar inte!”

Motvilligt lämnade jag Silver i hagen. Han såg långt efter mig och sparkade sedan med ena framhoven i grinden.

”Han vill in”, sa jag. ”Vänta lite, jag ska bara säga till Ann!”

Jag halvsprang över stallplanen, medan Kicki startade bilen. Inne i stallet satt flickorna uppflugna på lådorna i stallkammaren och berättade rövarhistorier för varann. Jag stack in huvudet.

”Jag åker nu. Ann, vill du ta in Silver, innan han hoppar över stängslet. Det verkar inte som om han vill vara ute längre. Och du, du sköter väl om honom ordentligt nu! Du vet, det där gamla såret han har på karleden och…”

”Jadå”, sa Ann och masade sig upp från en grön illa hopsnickrad hästskötarlåda, som stod längst inne i hörnet. ”Du ska ju bara vara borta över helgen. Är det Kicki som ska ha ridningen medan du är borta?”

”Ja, det är det. Jag kommer tillbaka på måndag nångång”, svarade jag hastigt och rusade iväg ut igen och hoppade in i Kickis bil.

”Oj, vad mycket man måste ordna med bara för att åka hem till mamma och pappa ett par dagar!” sa jag med en suck. Kicki brassade med Folkan så att det stänkte i vattenpölarna längs den leriga grusvägen, som ledde från ridskolan. ”Nån som sköter om Silver, nån som tar hand om Skuffen – han får vara hos Lasse som tur är! – nån som tar ridningen…”

Kicki sa med ögonen på körbanan: ”Jag antar att du måste visa dig för föräldrarna nån gång då och då, så att dom ser att du lever och så.”

”Det ska bli kul att komma hem ett tag”, sa jag.

Det blev tyst i bilen en stund. Kicki koncentrerade sig på körningen.

”Och så var det ju det här brevet jag fick från Eva-Lena, min kompis hemma, du vet”, sa jag sedan.

Kicki med kastanjebruna flätor och ett humoristiskt sätt att säga precis vad hon tyckte om saker och ting var min bästa vän på ridskolan i Dalen. Jag hade berättat för henne om allting som Silver och jag varit med på, hur det hela egentligen hade börjat för många år sedan, då jag fått sköta om ett svart och busigt gotlandsruss, Lilleman…

Lilleman var Eva-Lenas ponny, och det var hos Eva-Lena och hennes gamla farfar, som jag först hade träffat Silver. Han var en ettårs hingst då, och full av temperament. Han hade stegrat sig och gnäggat gällt, när Eva-Lenas farfar tog ut honom för att visa upp honom, och jag tyckte att det var den vackraste häst jag någonsin hade sett.

”Vad skriver hon då?” frågade Kicki och stannade vid rött ljus. Vi var nästan framme vid järnvägsstationen nu.

”En massa om Lilleman. Att han står uppstallad ute på landet hos en tjej, som tydligen inte bryr sig ett dyft om honom. Hon låter honom bara komma ut på helgerna, och då jagar hon runt och buskör med rockarden full med killar! Det låter ju inte klokt!”

”Det fattar jag inte”, sa Kicki. ”Du berättade ju om att Eva-Lenas farfar hade ett sånt mysigt litet stall, där både Lilleman och Silver stod innan du köpte Silver.”

”Ja, jag vet”, sa jag bekymrat. ”Det verkar som om Eva-Lenas farfar har varit sjuk en längre tid, han är rätt gammal du vet, och nu är han på ett sjukhem av något slag. Eva-Lenas föräldrar arbetar och ingen är hemma på dagen och kan ge Lilleman mat. Och Eva-Lena pluggar i stan och kommer hem sent med bussen. Så när den här tjejen ville hyra Lilleman och ha honom hos sig ute på landet, så trodde väl Eva-Lena att han skulle få det bra – men nu

verkar det som om tjejen har ledsnat på Lilleman och tappat stilen alldeles, när det gäller att sköta om honom.”

”Den där tjejen hör tydligen till dom som skulle ha en cykel istället!” utbrast Kicki med skärpa i rösten. ”Det värsta jag vet är folk som tror att hästar är nånting man tar fram och ställer undan ungefär som man har lust till.”

Hon bromsade in framför stationshuset.

”Nu är vi i alla fall framme – och tåget har inte gått än som tur är!”

”Tack för skjutsen då, Kicki! Vi ses på måndag!”

Jag tog min väska, skyndade mig att köpa biljett och hoppade ombord i sista minuten.

Stackars Lilleman! tänkte jag, när jag satt på tåget och mindes med plötslig ömhet hans charmiga bustag, medan jag läste igenom Eva-Lenas brev en gång till. Vi hade haft så mycket roligt tillsammans med det svarta russet. Han var värd ett bättre öde än att stå bortglömd i en gammal lagård hela veckorna. Jag undrade just om jag på något sätt skulle kunna hjälpa Eva-Lena…

Jag kom hem mitt i natten, så jag hann just inte prata så mycket med mamma och pappa och mina syskon innan jag kröp i säng. På lördagsmorgonen vaknade jag helt förvånad över att vara hemma i mitt eget rum igen och med en härlig känsla av att jag för en gångs skull inte behövde kliva upp och göra iordning frukost själv för att få nånting i mig – och inga hungriga hästar att utfodra heller – skö-ö-önt! Det kändes helt lyxigt att bara få masa sig upp och sätta sig vid ett dukat frukostbord.

”Om du nu kan stå ut med en alldeles hästfri helg!” retades min lillebror, som inte var ett dugg hästintresserad.

”Det kan jag nog – i nödfall! – men den här helgen blir det inte. Jag ska följa med Eva-Lena och titta på Lilleman.”